

ความเห็นต่าง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เมื่อวานมีโยมมาเยอะ แล้วเขามาคุยกับเรา เขาถามว่าทำไมหลวงพ่อบอกมีความเห็นแตกต่างกับคนอื่นมหาศาลเลย เขาถามอย่างนี้เลยนะ ว่าทำไมเรามีความเห็นแตกต่างจากคนอื่นมาก แล้วมีอะไรไม่เหมือนใครเลย เรารอบอกโยมเข้าใจผิด โยมนี้เข้าใจผิด เราไม่มีความเห็นแตกต่างจากคนอื่น เรามีความเห็นตามความเป็นจริง แต่สิ่งที่ออกมาข้างนอกนี้ความเห็นที่แตกต่าง ความเห็นที่ทางโลกนี้มันเป็นโลกียปัญญา มันเป็นธรรมชาติของโลกๆ มันไม่ใช่ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า

ธรรมชาติของพระพุทธเจ้า เราอยู่ใน เวลาหลวงปู่ท่านเทศน์ ท่านบอกท่านเทศน์แต่เหตุ ไปดูในพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกไม่เคยอธิบายนิพพานไว้ตรงไหน พระไตรปิฎกไม่เคยอธิบายนิพพาน โสคาบัน สกิทา อนาคา หรือผลของพระอรหันต์อยู่ตรงไหนเลย พระไตรปิฎกบอกแต่เหตุ การกระทำทั้งนั้น พระไตรปิฎกไม่เคยบอกผล เพราะผลของมัน ธรรมเหนือโลก ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมเหนือโลก

ธรรมกับโลกไม่ใช่อันเดียวกัน เราอยู่กับโลกนี้มีดกับสว้าง แต่อยู่กับทางธรรม คืออายุที่ได้มา คือกาลเวลาที่เสียไป สิ่งที่มีมันเป็นอนิจจังในตัวของมันเอง มันกินตัวมันเองตลอดเวลา ในตัวมันเองกินตัวมันเอง แต่ในทางโลกคือสถิติ ใครมีอายุมาก ใครมีสมบัติมาก จดตัวเลขมาก คนนั้นเป็นคนร่ำรวย แต่ในทางธรรม หัวใจที่กว้างขวางมาก หัวใจที่เปิดกว้างมาก หัวใจที่มีคุณธรรมมาก อันนั้นเป็นธรรม

เราไม่เคยเห็นแตกต่างจากธรรม แต่เราเห็นแตกต่างจากโลก ดังนั้นสิ่งที่เขาแสดงออกกันอยู่นี้ มันจึงเป็นธรรมชาติทางโลกๆ ถ้าธรรมชาติทางโลกๆ มันเรื่องการขัดแย้ง มันขัดแย้งกันเคียดขาด แล้วเวลาพูดถึงธรรมชาติทางโลกนี้ ทำไมจะต้องให้เห็นเหมือนกันล่ะ ต้องให้เห็นเหมือนกัน ไม่เหมือนกันมีความขัดแย้ง ถ้ามีความขัดแย้ง ธรรมะกลัว

อะไร ธรรมะกลัวใคร ธรรมะต้องกล้าพิสูจน์ ธรรมะต้องพิสูจน์ได้ ทองคำทองแท้ไม่กลัวไฟ ยิ่งเผายิ่งดี เผาเข้ามา ขอให้เผาเข้ามา ยิ่งเผาทองมันยิ่งสุก ธรรมะแท้ๆ ก็เหมือนกัน เหตุผลมันแก้ไขได้ทั้งหมด

มีแต่ธรรมทางโลก ธรรมจอมปลอม ธรรมจอมปลอมจะต้องหาหุ้มนะ หาการ์ด เรดการ์ดใจ กองทัพแดงใจ คอยป้องกันไว้ ใครเข้ามาจะต้องไม่ได้ หลวงปู่มั่น ท่านเป็นอย่างนั้นไหม ท่านทำท่ายด้วยนะเวลาอยู่วงการพระนี่ ขอให้ปฏิบัติมาๆ ผู้เฒ่าจะแก่จะ จิตนี้มันแก้ยาก ผู้เฒ่านี้จะแก้ ใครมีปัญหาให้บอกมา ใครมีปัญหาให้บอกมา

แต่นี้ไม่อย่างนั้น เวลาปัญหาเข้าไปนี่จึงปัญหาหนีเลย อันนี้มันหลงของ อันนี้มันไม่จริง หลงของไม่หลงของ อ้าปากพูดก็รู้แล้ว คนที่มาถามธรรมะ พอพูดขึ้นมาี่ ธรรมะอะไร ไอ้นี้มันความเห็นของโลก ยิ่งเวลาเดี๋ยวนี้เก่งมากนะในเว็บไซต์นี้ไปคู ลี ไอ้โฮ มีนักปราชญ์ทั้งนั้นเลย ทำไมจะไม่นักปราชญ์ละ ก็ตำรามันเยอะแยะ อ่านตำรา แล้วเอาตำรามาเถียงกัน มันจะมีประโยชน์อะไร มันไม่ได้ออกมาจากหัวใจเลย

ถ้ามันออกมาจากหัวใจนะ มันพูดออกมาจากความเห็นของตัวเอง คูลี คูธรรมะปา ลี คูธรรมะของครูบาอาจารย์เราลี แล้วพูดออกมาี่ พูดออกมาี่มันเหมือนในตำรา ใหม่ ไม่เหมือนในตำราเลย ตำราเป็นตำรานะ ตำรามันเป็นเครื่องชี้ทางเหมือนทฤษฎี นี้ ทฤษฎีอย่างหนึ่งนะ เวลาเราไปทำงานขึ้นมาประสบความสำเร็จ มันคนละเรื่อง เดียวกันเลย คนละเรื่องเดียวกันเลย แต่ถ้ามันเดินตามตำรานะ เดินตามช่องทางนะ มันไปไม่รอดหรอก กิเลสมันเลี่ยมตลอดเลย อย่างเช่นเราทำงานนี้ เราทำงานตามระบบ ไปไม่รอดหรอก ทำงานมันติดขัดหมดละ ไม่ได้หยอดน้ำมัน ไม่ลงได้โต๊ะ มันไปไม่ รอด มันจะมีการขัดขวาง กิเลสก็เหมือนกัน กิเลสของเรานี้แหละ อ่างธรรมะ แล้ว ทำลายเราเอง กิเลสเรานี้

ดูปัจจุบันนี้สิ ชาวพุทธ พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง ทุกคนปล่อยวาง หมดแล้ว ทุกคนเป็นคนดีหมดเลย อู้ เราก็เป็นคนดีทำไมต้องไปวัด ไอ้คนที่ไปวัดเป็น คนที่มีปัญหาทั้งนั้นละ ไอ้เราอยู่บ้านสบายๆ เห็นไหม มันเอาธรรมะมาอ้าง บอกมัน ว่าง มันว่างเพราะ คำว่ามันว่าง มันคือเรา ว่างคือข้างนอก ตัวเองไม่ว่างนะ มันว่าง ความว่างอยู่บนอากาศนั่น ตัวกูทุกข์ฉิบหายเลย แต่เวลาจะไปวัดนะกูว่าง แต่เวลาไม่มี ใครอยู่นะนั่งคอตก เวลาอยู่ด้วยตัวคนเดียวนั่งคอตกเลย แต่บอกจะไปวัด กูว่างแล้ว

ความว่าง นี่ไงความว่างอันนั้นเป็นธรรมชาติของพระพุทธเจ้า แต่ในหัวใจเราทุกข์ร้อน เราทุกข์ร้อน

แล้วเวลาพูดขึ้นมาเนี่ย ธรรมชาติเวลาพูดมานี้ โอ้โฮ แจ๋วๆ เลยนะ เราพูดบ่อยเวลา เขามานี้มหาบัณฑิต วันนั้นมาด็อกเตอร์ทั้งนั้นเลย เขาบอกว่านี่เขารู้หมดละ เขาบอกเขาด็อกเตอร์ เขาจบจากมหาจุฬาฯ ด็อกเตอร์ทั้งนั้นเลย เราบอกเลยนะ นกแก้ว นกขุนทอง เวลาเขาให้กล้วยมัน เขาบอกให้มันเรียกแม่จ๋า แม่จ๋า เราบอกวานกขุนทอง นี่มันนึกว่าแม่จ๋าคือกล้วยนะ มันไม่นึกว่าแม่จ๋าคือเราหรอก เพราะมันแม่จ๋าแล้วมันได้กล้วย แม่จ๋าก็ได้กินกล้วย พอเอากลับมามันเรียกแม่จ๋าๆ เลย แต่แม่จ๋าอะไร นี่ก็เหมือนกันเราไปศึกษาทฤษฎี เราศึกษา กิเลสของเรา เราศึกษา กิเลสมันไม่ได้ศึกษาด้วย เราศึกษาเราศึกษาธรรมนั้นมา เรารู้หมด

ฉะนั้นในเว็บไซต์ที่ได้เอียงกัน เป็นอย่างนั้นหมดเลย โอ๊ย เมื่อก่อนนะเป็นคนจีโกธร เมื่อก่อนเป็นคนที่ไม่โหร้าย เมื่อก่อนเป็นคนที่ดีดเหล้าเมายา เดียวนี้หายหมดเลย ปฏิบัติธรรมดีมากเลย พูดกันแค่นี้ อ้าว เราพูดถึงเมื่อก่อน เราจีโมโหมากเลย เดียวนี้ไม่โมโห อ้าว เดียวเราลองแห่สิ เราไม่โมโหนะ เราเป็นคนดีมากเลย แห่มาเราก็กดเราไม่โมโห แล้วทำไมเราไม่โมโห เพราะอะไร เพราะเราจะไม่โมโหไง แต่ผลอนะโมโหทันทีเลย อ้าวลองแห่ดูสิเราจะไม่โมโหนะ ใครมาแห่เราเอาปิ่นยังยังไม่โมโหเลย เพราะเราตั้งใจว่าเราจะไม่โมโห แต่ผลไม่ได้ผลโมโห แล้วโมโหแล้วไม่รู้ตัวด้วย ขณะที่มันหลุดออกไปนี่ไม่รู้ตัว แต่พอตั้งสติได้เนี่ย โอ้โฮ รักษาอย่างดีเลย แต่พอหลุดไปแล้วเต็มทีเลย

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ให้อธิบายกิจวิธการทำทาง มันเรื่องของข้างนอก เราเนี่ยพูดบ่อยมาก พวกเราเนี่ยไม่เคยเจอหลวงปู่มัน แล้วเราก็ออยากจะพบหลวงปู่มันมาก ว่าหลวงปู่มันเป็นพระอรหันต์ที่มีเมตตาดีมาก แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน ท่านบอกเลยนะ อยู่กับหลวงปู่มันนี่ขยับไม่ได้เลย แม้แต่คิด หลวงปู่มันยังรู้ทันเลย หลวงปู่มันจิ้มเอาเลย ไปอยู่กับหลวงปู่มันนี่เกร็งไปหมดเลย นี่เห็นไหม นี่เหมือนกันบอกพระพุทธเจ้า นี่พระพุทธเจ้าต้องเรียบร้อย พระพุทธเจ้าต้องสุดยอดเลย พระพุทธเจ้านะ เวลาลูกศิษย์ของพระสารีบุตร ลูกศิษย์พระสารีบุตรจะมาราบพระพุทธเจ้า นี่มากลางคืน พอมาถึงก็ออกมาจัดที่ จัดที่กันเสียงมันดัง เสียงมันดังมาก ตอนนั้นพระนาคิตะเป็นคนอุปฐาก พระพุทธเจ้าอยู่ พระพุทธเจ้าถามว่า นาคิตะนั่นพวกใคร เข้ามาในวัดเสียงดังเหมือน

เวลาศึกษาชีวิต แต่เวลาเข้าไปใกล้ๆ นะ เข้าไปใกล้ๆ นะ โดนทุกคน เข้าไป เพราะอะไร เราเข้าไปเพราะเราพลังเหลือ เวลาพลังเหลือนี้ ครูบาอาจารย์ท่านบอกนะ เหมือนชากศพเดินได้ คนขาดสติ ร่างกายนี้เหมือนศพ มันไม่มีสติควบคุม เหมือนชากศพเดินไปเองโดยไม่มีสติปัญญา ถ้ามีสติปัญญาเห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูด ท่านจะเตือนตรงนี้ไง การย่าง การเหยียด การคู้ ต้องมีสติ การทำอะไรต้องมีสติสัมปชัญญะ ถ้ามีสติ สติโลกๆ นะ สติ มหาสติ สติอัตโนมัตติ สติเป็นสติ สติเป็นปัญญาญาณ มันจะละเอียดลึกซึ้งเข้ามา

คนที่ปฏิบัติมานานเห็นอย่างนั้น เหมือนเรานี้ทำงานๆ เห็นไหม แเบงก์บาท แเบงก์ลิบ แเบงก์ร้อยเห็นไหม แเบงก์พัน แเบงก์เหมือนกันแต่คุณค่ามันต่างกันนะ สติก็เหมือนกัน สติแบบเด็กๆ คุณมันเล่นกันสิ มันเล่นกันนี้มันมีสติมันฉลาดกว่าเขา คุณเด็กมันเล่นกันนะ เด็กบางคนมันสอนเพื่อนมัน มันทำ คุณเขารู้ปัญหา คุณสติของเด็ก คุณปัญญาของเด็ก

แล้วปัญญาของผู้ใหญ่ล่ะ ปัญญาของพวกเราล่ะ ปัญญาของพวกเรา มีที่บอกว่า เราเห็นผิด เขาถามเมื่อวาน ถามแล้ว แหม มาคิดเลยนะ เราบอกว่าไม่หрок เราจะบอกว่าพวกโยมนะ มันเข้าไม่ถึงวงในของพระหрок วงในของพระนี่นะ ถ้ามุมมองที่เห็นกัน อย่างเช่น หลวงปู่มนัสนะ เจ้าคุณจุมจรรรมเจดีย์เห็นไหม เอาหลวงตา กับหลวงปู่ขาวคุยกัน หลวงตาขึ้นไปหาหลวงปู่แหวนนี้ วงในเราคุยกัน พอคุยกันแล้วมันจะรู้ว่า วุฒิภาวะของคนมันแก่ไหน ถ้าวุฒิภาวะของคน มันไม่ถึง มันไม่รู้หрок มันไม่รู้ถึงความรู้สึกอันนั้น มันพูดถึงเทคนิคอันนั้นผิด เทคนิคอันนั้นนะพูดไม่ถูกหрок

แต่ปัจจุบันนี้ครูบาอาจารย์ท่านเทศนาว่าการไว้เยอะ พวกนี้มันได้ยินมา พอได้ยินมานี้เขารู้ปัญหามันมี พอปัญหามีมันพูดถูกต้องนะ นี่มันพูดถูกต้อง เรารู้ว่ามันถูกใช้ไหม พูดถูกก็เหมือนเราซื้อเทคโนโลยีเข้ามา เหมือนกันล่ะ แต่เราซ่อมไม่เป็น เราใช้ไม่เป็นนะ นี่ก็เหมือนกัน มันพูดถูกนะ แต่ลองถามวิธีปฏิบัติมันสิ ถามวิธีปฏิบัติ เหตุที่จะมาเป็นผลอย่างนี้ นี่มาจากไหน เหตุอันนั้นพูดไม่เป็น เมื่อก่อนนะพูดถูกต้อง เขาไม่รู้เขาจะพูดไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้จำคำพูดมาพูด พอจำคำพูดมาพูด มันจินตมยปัญญานะเห็นไหม จำคำพูดนั้นมา จำผลอันนั้นมา เหตุเราก็หากันเอาเอง เราหาเหตุของเราเอง แล้วนี่พอหาเหตุเอง นี่เราหาเหตุกันเอง เราก็หาเหตุได้เพราะเราหากันเอง

แต่ถ้าหาเองนี่นะ คำว่าหาเองเห็นไหม เราถึงบอกว่ามรรคผลของเขา ที่ไม่เห็นความจริง มรรคผลเขาไม่เหมือนกัน ถ้ามรรคผลไม่เหมือนกันนะ เดี่ยวเวลามีปัญหาเขาจะขัดแย้งกัน แต่ถ้าเป็นธรรมนะ โสดาบันคือโสดาบัน สกิทาคือสกิทา อนาคาคืออนาคา อันเดียวกัน สังโยชน์ขาดอย่างไร สักกายทิฏฐินี้ละอย่างไร ละสักกายทิฏฐินะอย่างไร ไม่ต้อง มันละเอง มันอัตโนมัตติ มันปล่อยเอง มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้หรือก มันเป็นเรื่องที่เป็นไปได้

ถ้ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เห็นไหม นี่ที่เราพูดเรื่องสติปัญฐาน ๔ นี่ เราถึงว่ามันปลอมๆ เพราะอะไร นี่ที่ว่าพูดเหมือนกัน แต่มันปลอมๆ เพราะกิเลสใจ ปลอมเพราะใจ เราปลอมใจ ปลอมเพราะจิตเราไม่บริสุทธิ์ใจ จิตเราไม่เป็นกลาง จิตเราไม่เป็นสัมมาสมาธิ คิดอย่างไรทำอย่างไร มันไม่ใช่สติปัญฐาน ๔ ค่าของสติปัญฐาน ๔ คือถ้ามันเป็นสติปัญฐาน ๔ จริงนี้มันจะปล่อยวางได้จริง

ถ้าปล่อยวางได้จริง คูตี คูอย่างที่เขาพูดนะอย่างเทวดานี้ เขาถามว่าเทวดาทำไมไม่ศึกษากับมนุษย์ล่ะ มนุษย์มันอยู่ในหลุมขี้ หลุมขี้ ความโลภ ความโกรธ ความหลงในอ้าว ในส้วมเห็นไหม มันมีหนอน เราจะเอามือไปคว้าไหม เราก็ต้องใช้วัสดุอะไรเข้าไปตักเอาไข่ไหม เราจะเอาหนอนขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน คนที่เขาจะมาสื่อกับเรานี้ เขาจะมาอย่างไร นี่พูดถึงพวกเทวดา พวกเทวดาเห็นไหม เขาไม่ลงมาเก๊ือกกั่วไ้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันเป็นโสดาบัน มันเป็นอย่างไ ความต่างมันต่างอย่างไร ไ้นี้บอกว่ามันเป็นธรรมดา มันเป็นธรรมดาเห็นไหม มันเป็นธรรมดา หรือว่ามันเป็นโดยธรรมชาติของมัน อ้าวก็เป็นสิ คนเราพอเกิดตายนี้ เราจะเป็นเทวดา เราเป็นคนทำความดีไ้ไ้มากเลย แล้วเรากุมใจเรามาก พอเราตายตูมนี้เป็นเทวดาทันทีเลย เป็นเทวดาเพราะอะไร เพราะเหตุมันมีไข่ไหม เหตุนี้มันขับเคลื่อนไป เหตุผลมันมี เหมือนเขาเรียกอิทัปปัจจยตาเห็นไหม เหตุนี้มีมันถึงมีเหตุนี้ ถ้าธรรมมันเป็นธรรมชาติของมัน แล้วพอมันบอกว่าจิตนี้เวลาธรรมมันเป็นโสดาบัน สกิทา นี่มันเป็นไปเอง มันเป็นตามธรรมชาติ มันเป็นโดยอัตโนมัตติ ถ้ามันเป็นอย่างนี้ ขณะจิตมันไม่เป็น มันเป็นไปได้ มันเป็นไปได้หรือก

เพราะในเทวดานี้มันมีเทวดาปลุชกับเทวดาพระอริยเจ้า แล้วในพรหมก็เหมือนกัน มันมีพรหมธรรมดา กับพรหมพระอริยเจ้า ขนาดเป็นพรหมนะ ไ้เรื่องเกิด

ตายนี้มันเป็นผลของวิญญะ แต่ไอ้เรื่องอริยสัจ ไอ้เรื่องการกระทำนี้ ไม่ใช่ผลของวิญญะ ถ้ามันเป็นผลของวิญญะเรานั่งอยู่เฉยๆ นี่ เราเป็นพระอรหันต์หมดละ เรานั่งอยู่เฉยๆนี่ ปล่อยเฉยๆ ปล่อยว่างๆๆ นี่เราเป็นพระอรหันต์หมดละ มันเป็นไปได้ ถ้ามันเป็นไปได้นะ ถ้ายิชีไพรก็เป็นไปได้แล้วใช่ไหม ถ้ายิเขาก็ทำความว่างเหมือนกัน นี่ทุกอย่างมีความว่างเหมือนกัน ความว่างสิ่งต่างๆ มันไม่ใช่ผลหรือ แต่ความว่างของเขามันเป็นว่างแบบ...

คูตีพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอดอาหารเห็นไหม อดอาหาร ๔๕ วันพระพุทธเจ้าอดอาหารแล้วได้อะไรขึ้นมา ไม่ได้อะไรเลย เพราะตอนนั้นมันยังไม่มีธรรมะ เพราะยังไม่มีธรรมะปั๊กก็เรียกว่าการอดนั่นคือการต่อสู้ การอดอาหารคือการกด การอดอาหารเห็นไหม คนเรากิดมาเพราะมีเราถึงมีทุกข์ กลั่นลมหายใจ ไม่หายใจเลยนะ จะแก้ความทุกข์เห็นไหม เพราะยังไม่มีธรรมะ นี่ใจมันเป็นไปได้โดยสิ่งนี้มีถึงมีสิ่งนั้น เหตุมันสืบต่อกันไป

แต่ขณะที่มันเป็นโศคาบัน ไม่เป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างนั้น นี่ใจที่ความเห็นต่าง ความเห็นต่างนี้ แล้วมาบอกว่าเรามีความเห็นต่าง เราจะบอกเลยว่า เราไม่มีความเห็นต่างเลยกับธรรมะ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเวลาครูบาอาจารย์ หลวงตานี้ เวลาท่านไปฟังมหาเจียน หลวงปู่เจียน ท่านไปฟังท่านรู้เลยเป็น ไม่เป็น เป็นหรือไม่เป็น นี่ตอนพูดมันบอกหมด ตอนพูดมันบอกเอง มันมีขึ้นตอนของมัน เราบอกว่าถ้าคนไม่เป็นพูด พูดอย่างไรก็ไม่เป็น จำพูดขนาดไหนพูดก็ผิดหมด ถ้าคนเป็นนะแก้งพูดให้ผิดนะ มันก็ถูก คนเป็นนี่แก้งพูดให้ผิดๆ ไปนี่มันก็ถูก ไอ้คนไม่เป็นนะ มันพยายามพูดให้ถูกอย่างไรมันก็ผิด มันผิดเพราะมันไม่รู้ตรงนี้ มันไม่รู้ตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้นมาบอกว่าเราเห็นต่าง ถ้ามันผิดเราเห็นต่างแน่นอน

เราเห็นต่าง ความเห็นต่างของเรานี้ เพราะเราไม่ต้องการให้พวกเรานี้ ปฏิบัติแล้วสูญเปล่า การปฏิบัติของเรานี้ เวลาปฏิบัติเพื่อความว่างๆๆ แล้วมันสูญเปล่า สูญเปล่าเพราะอะไร เพราะมันไม่ได้สิ่งใดเป็นผลมา แต่ถ้าเราปฏิบัตินะ อย่างเช่น โยมปฏิบัติ นะที่ว่าปฏิบัติไปแล้วจิตมันสงบไปเห็นกายเห็นต่างๆ แล้วน้ำตาไหลพราก นี่อารมณ์อย่างนั้นมันเห็นต่างใหม่ อารมณ์อย่างนั้น อารมณ์ที่เรารู้เราเห็น กับอารมณ์ธรรมดาความรู้สึก มันต่างกันไหม นั่นใจ นั่นละธรรมะ ไม่อย่างนั้นครูบาอาจารย์ของเราจะไม่บอกว่าธรรมกับโลกไม่ใช่อันเดียวกัน ธรรมะเหนือโลก ธรรมของเรานี้โลกุตระธรรม

โลกียธรรม ธรรมของพวกเรานี้ ธรรมได้โลก ได้โลกคือได้ทิฐิมานะ ได้โลกทัศน์ ได้ความเห็น ได้ของเรา ความเห็นเราคือมาร คือทิฐิมานะของเรา แล้วตรึกในธรรม ธรรมะเลยยอมจำนนกับโลก ยอมจำนนกับทิฐิมานะของเรา แต่พอจิตเราสงบขึ้นมาเห็นใหม่ ทิฐิมานะมันจะเบาลง มานะตัวตนนี้แหละทำให้จิตลงสมาธิไม่ได้ ทุกคนว่าตัวเองดี ตัวเองเก่ง ตัวเองมีความสามารถมาก ใช้อาศัยความสามารถของเรานี้เองแท้ๆ นี่แหละ มันไปพล่ไปปลัดกันให้ตัวมันเองสงบได้ แล้วก็พุทโธๆๆ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ โดยปัญญาของมัน ทำให้ตรงนี้ ใจตัวตนของเรานี้ สมาธิคือตัวตนของเรานี้ ไม่มีนะ เพราะเป็นสมาธินี้ ใครเป็นสมาธินะ “เอื้อะ” คนเป็นสมาธิจะถาม “เอื้อะ” “เอื้อะ” มันพูดแทบไม่ได้เลย แต่รู้จริง

แต่ใจที่ว่าแจ่มๆ ว่างๆ ว่างๆ นะ ความว่าง อารมณ์ความรู้สึกเราให้คิดมันว่าง แล้วตัวจิตมันอยู่นี่ พอตัวจิตนี้มันสร้างความว่างได้ ตัวจิตนี้มันจะอธิบายความว่างได้ มหาศาลเลย แล้วใจคนฟังนะ แหม ทั้งมากเลย สำหรับเราฟังนะเราจะอ้าก มันไม่ใช่ เพราะอะไรเพราะอธิบายความว่าง ความว่างอย่างนี้ ไม่ใช่ความว่าง ความว่างคือตัวตนว่าง ตัวเราเองว่าง ตัวเราเองว่าง เราจะรู้จักความว่างใหม่จริงๆ มันคือว่าง แต่เราว่าง “เอื้อะ” “เอื้อะ” เลย สมาธิเป็นอย่างนี้ ใครเข้าถึงสมาธินี้ๆ รสแห่งธรรมชนะรสทั้งปวง แต่ถ้าว่างๆๆ นั้นจินตมยปัญญา ปัญญาใต้โลก คือความว่างเกิดจากตัวตนของเรา แล้วตัวตนอธิบายได้ชัดเจนมากนะ แล้วอธิบายชัดเจนแล้ว มันยังไปศึกษาจากธรรมของพระพุทธเจ้าด้วย

ปัจจุบันนี้ที่ถามปัญหาเข้ามาในเว็บไซด์นี้ เราฟังคุณ เวลามาเขียนมานี้มันไม่มีใครซัก เขาจะเขียนอย่างไรก็ได้ ฟังแล้วมันน่าฟังเพราะอะไร เพราะมันเหมือนธรรมะพระพุทธเจ้า แต่ลองถามสิ มันเป็นเพราะเหตุใด มันทำอะไร ตอบไม่ได้ ตอบไม่ได้ หรืออก ก็มันเป็นอย่างนี้แหละ ก็มันเป็นอย่างนี้ แล้วมันเป็นอย่างไร ก็มันเป็นอย่างนี้ แล้วเป็นอย่างไร ก็มันเป็นอย่างนี้ มันไปสร้างอารมณ์อย่างนี้ มันไม่มีที่ไปที่ไป

ถ้ามีที่ไปที่ไปนะ ตั้งสติอย่างไร พอมีสติแล้วนี่ ธรรมดานี้เวลาลมพายุมันเกิดขึ้นมานี้ ลมพายุมันปั่นป่วนขึ้นมา ลมพายุมันจะหอบต้นไม้ไปเลย ดิกรามบ้านช่องนี้มันจะกวาดไปหมดเลย ลมพายุนี้ เวลาความฟุ้งซ่านความทุกข์มันเกิดขึ้น มันกวาดตัวเราไปหมดเลย มันหมุนไปหมดเลย เราตั้งสติอย่างไร เราตั้งสติอย่างไร ให้กำหนดว่า ในลมพายุนั้น เราจะยืนอยู่ในลมพายุนั้น จะไม่ให้พายุพัดเราไป

แล้วเราตั้งสติจนกว่าพายุนั้นจะสงบตัวลง พายุนั้นสงบตัวลง พายุนั้นไ้ พายุคือ ความฟุ้งซ่าน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ในหัวใจที่มันพัดพาหัวใจเราเนี่ย พุท ธิฯๆ ให้พายุมันสงบตัวลง พอพายุมันสงบตัวลงต่อหน้าเรา เรายืนอยู่ท่ามกลาง พายุ แล้วพายุมันสงบตัวลงต่อหน้าเรานะ เรารู้เราเห็นของเรา เราเข้าใจของเราหมด ละ แล้วถ้าเรารู้เราเข้าใจของเราแล้ว พายุอารมณ์ ความฟุ้งซ่าน ความรู้สึกของหัวใจ มัน จะเกิดอีกดับอีกอย่างไร เรารู้ เรารู้ มันไม่ใช่ใหม่

แต่เนี่ยเราไม่เคยรู้อะไรเลย เราไม่เคยเห็นว่า พายุมันเกิดขึ้นมานี้ ความคิดที่มัน รุนแรงมันเกิดขึ้นมา มันทำลายเรามากแค่ไหน แล้วเอาพายุนี้ไปศึกษาธรรมะไป ธรรมะเป็นอย่างนั้นนะ ทั้งๆที่มันเป็นพายุ มันเป็นสัญญา สัญญาอารมณ์คือพายุ ชั้น ๕ ความพัดไปของอารมณ์ความรู้สึก มันพัดหัวใจนี้ให้หมุนกลิ้งไปตลอดเวลาไป เรารู้ไม่ รู้ นี่มันถึงไม่เห็นคุณค่าของความสงบของใจ ครูบาอาจารย์เราทุกคนเลย ตั้งแต่หลวงปู่ มั่นลงมาเลย นี่ต้องทำความสงบของใจขึ้นมาก่อน ถ้าใจไม่สงบ ความคิดเป็นความคิด ของกิเลสทั้งหมด

ศาสตราจารย์ ค็อกเตอร์ มหาจุฬาฯ มหาเราเป็นห้องๆ เลย เราบอกว่าไว้สาระ ความรู้ของพวกมึงนี่นะ มึงเรียนมาจากไหน ความรู้ของพวกมึงนี่ ก็มึงเรียนกันขึ้นมา เอง ถ้าปัญญาอย่างนี้พระพุทธเจ้าไม่ต้องการหรอก พระพุทธเจ้าต้องการโลกุตระ ปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากจิตของเรา ปัจจุบันธรรม พอมันเกิดขึ้นมาแล้ว มันจะทำลาย ตัวมันเอง ทำลายกิเลสตัวมันเอง เพราะมันเกิดขึ้นมาจากจิต

ในปัจจุบันนี้เราไปศึกษามาขนาดไหน มันเป็นปัญญาของสมอง จิต ๆ ความรู้สึก พลังงานนี้ พลังงานออกไปที่สมอง สมองนี้ออกไปสื่อความหมาย สมองนี้ออกไปจำมา มันเป็นปัญญาจากข้างนอก เห็นไหมมันเป็นเปลือกส้ม ส้ม เนื้อส้มคือตัวจิต เปลือกส้ม คือความคิด ปัญญาเกิดจากเปลือกส้มเกิดจากความคิด ปัญญาจากเปลือกส้มนี้ มันจะ ทำลายเนื้อส้มได้ไหม มันทำลายเนื้อส้มไม่ได้ เพราะมันอยู่คนละส่วนกัน อยู่เปลือก นอกของเนื้อส้ม

มันต้องสงบเข้ามาเห็นไหม สงบเข้ามาที่ตัวเนื้อส้ม ตัวเนื้อส้มจะทำลายตัวมัน เอง ตัวเปลือกส้มมันอยู่คนละส่วนกัน ถ้ามันปอกเปลือกไป เปลือกมันหลุดออกไป โคนเนื้อส้มมันจะเป็นเนื้อส้ม นี่ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมาจากโลกียปัญญาเห็นไหม ปัญญา

จากภายนอก นี่ปัญญาจากภายนอก นี่มันศึกษามาขนาดไหน ศึกษาจากไหน นี่ปัญญาของกิเลส ที่ว่าปัญญาของกิเลสยังศึกษานะ ถ้าเราจับค็อกเตอร์มานะ ไปคุยกับใครก็แล้วแต่ ค็อกเตอร์มันจะคำคอไว้ นี่มันจะว่ามันรู้ตลอดเลย ปัญญาฆ่ากิเลสหรือปัญญาเสริมกิเลส ปัญญาจะฆ่ากิเลสหรือจะเสริมกิเลส

ปัญญาของพระพุทธเจ้า ปัญญาคือการรอบรู้ในกองสังขาร สังขาร ความคิด ความปรุงความแต่ง แล้วปัญญามันรู้เท่า ปัญญามันทำลาย ปัญญามันทำลายความคิด ปัญญามันทำลายความมานะทิฐิ มันทำลายตัวตนของเรา นี่ปัญญาพระพุทธเจ้า ฉะนั้นธรรมะเหนือโลก ธรรมะที่เขาพูดกัน ที่โลกเอามาใช้กัน มันเป็นเรื่องๆ เป็นความคิดของพวกเราเป็นตรรกะ เราเห็นแล้วมันเศร้าใจใจ ธรรมะของครูบาอาจารย์เรา ท่านบอกว่าธรรมะไม่เคยเสื่อม ธรรมะไม่เคยเสื่อม แต่สังคมเสื่อม สังคมมันเสื่อม สังคมมันอ่อนแอ เวลาเขาพูดธรรมะพระพุทธเจ้าแค่ตรรกะ หูตาพอง เวลาครูบาอาจารย์ของเราพูดธรรมะ ให้เราศึกษาให้เราค้นคว้า บอกว่ามันเป็นของยากของลำบาก เป็นอรรถกถาปิฎก เป็นอรรถกถาปิฎก เป็นการทรมานตน ถ้าไม่ทรมานตน จะทรมานกิเลสได้อย่างไร

พระอรหันต์สมัยพุทธกาลไปเฝ้าพระพุทธเจ้านะ ท่านจะถามว่าใครทรมานมา คำว่าทรมานมาเห็นไหม อย่างเช่นพระสารีบุตรนี่ เวลาพระอัสสชิเทศน์ให้พระสารีบุตรฟัง ไปเฝ้าพระพุทธเจ้านี่ใครทรมานมาๆ พระอรหันต์แต่ละองค์ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าถามว่าใครทรมานมา ใครทรมานคือเทศน์อะไร ทรมานด้วยธรรมะให้เข้าสู่ธรรม คำว่าทรมานๆ กิเลส การทรมานต้องทำ แต่พวกเราบอกทรมานเห็นไหม การต่อสู้ พวกเราไม่กล้าทำ ไม่กล้าทำ แล้วพอทำไปเป็นอรรถกถาปิฎก ถ้าใครบอกอรรถกถาปิฎก คนนั้นอ่อนแอ เราอ่อนแอทันทีเลย แต่เราบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้

เพราะสิ่งที่เรากระทำกัน พระป่าเราปฏิบัติ นี่มันอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าทั้งหมด ถ้าอยู่ในธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าทั้งหมดนี้ พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของทฤษฎีมัชฌิมาปฏิปทาซะเอง พระพุทธเจ้าเป็นคนริ่ค้นมัชฌิมาปฏิปทานะ แล้วพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ในพระธรรมวินัย คนที่เป็นเจ้าของทฤษฎี เจ้าของความรู้ แล้วจะบัญญัติสิ่งที่เหนือความรู้ตัวเอง ที่ตัวเองต่อต้านได้ไหม ถ้ามันไม่ได้ การกระทำตามธรรมวินัยนั้นถึงจะเป็นมัชฌิมาปฏิปทา

แต่มันขัดแย้งกับกิเลสเราเองต่างหากละ มันขัดแย้งกับความสะดวกสบาย ขัดแย้งกับความต้องการของเรา ในเมื่อมันขัดแย้งกับความต้องการของเรา เราก็ไปไล่ไปเอามัจฉาปฏิบัติทางของกิเลส ก็นอนจมเงา ว้างๆ ว้างๆ อย่างยับ ถ้ายับเป็นอัตตคติมนุชาโยค ถ้านอนจมกิเลส อันนั้นมัจฉาปฏิบัติเห็นไหม กิเลสมันหลอกกิเลส นะ กิเลสมันหลอกกิเลสไป เพราะเราก็มักกิเลสใจใหม่ เรามีกิเลสอยู่แล้ว แล้วเอากิเลส มาหลอก เราถึงบอกว่าไม่ใช่ธรรมะเลย ไม่ใช่ธรรมะเลย กิเลสล้วนๆ

ถ้าธรรมะไม่พูดอย่างนั้น นี่เรายืนยันว่าผิด ผิดเพราะคำพูดมันผิด เวลาเราพูด เห็นไหม เวลาเราพูด เรามักพูดว่าเวลาจิตๆ เรามักพูดว่ามันก็เหมือนเราดูเสาไฟฟ้า ดูเสาไฟฟ้าเห็นไหม ไฟฟ้ามันเกิดดับ จิตเห็นไหม แล้วเขาก็โต้แย้งมา บอกยังงั้นปอเต็กตึ๊ง มันไปเก็บศพ มันก็เหมือนกัน ดูกาย ปอเต็กตึ๊งไปเก็บศพมันก็ไปเห็นศพ มันก็ไม่เห็นเป็นไรเลย แหม บอกมันพูดเข้าทางเราหมดเลย เพราะเราจะบอกให้เห็นว่าการดูจิต จิตนี้เป็นนามธรรม เราจะให้เห็นว่าเป็นรูปธรรมก็เหมือนกับดูแสง แสงเกิดดับ ดูแสงมันจะต่างอะไร มันจะได้อะไรขึ้นมา เพราะมันก็เหมือนวัตถุใจใหม่ ก็บอกว่าไปเก็บศพมันก็เหมือนกันนั่นละ ใจ ไปเก็บศพมันก็เหมือนกัน เพราะอะไร เพราะคนเก็บศพมันไม่มีสมาธิ คนเก็บศพมันไม่ได้ไปภาวนา

แต่ครูบาอาจารย์ของเราจะกำหนดพุทโธๆ จิตมันสงบก่อนนะ ไม่ใช่เอามือไปเก็บศพนะ เอาใจไปเก็บ ใจมันไปเห็นซากศพ ไม่ใช่เอามือไปเก็บศพ มือเนื้อไปเก็บศพมันได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา แต่จิตๆ มันเห็นซากศพ ถ้าจิตเห็นซากศพ มันจะแทงกิเลส มันจะแทงหัวใจเลย เพราะการเห็นของเรา นี่ ดูสิ เราเปรียบเหมือนตำรวจทางหลวงเห็นไหม เขาเอาซากรถยนต์ไปวางไว้ตามที่อันตราย ให้คนเห็นแล้วมันจะได้ระวังตัวของมัน แม้แต่เศษซากรถยนต์มันยังมีประโยชน์อย่างนั้น แล้วเศษซากศพของคน คนไปเห็นมันสะเทือนใจใหม่ สะเทือนใจอย่างนี้มันโลกๆ ใจ แต่ถ้าจิตนะ จิตมันสงบ มันไม่เห็นสภาพแบบนั้นหรอก

ไอนี้ก็เหมือนกัน จิตๆ มันก็เหมือนซากศพนั่น เห็นซากศพเพราะอะไร เพราะอาการของจิตไม่ใช่ตัวจิต ไปเห็นพลังงานเกิดดับ เห็นเกิดดับมันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา ถ้าจิตมันไม่สงบขึ้นมา แล้วปฏิเสธว่าจิตมันไม่สงบขึ้นมา จิตมันเป็นปัญญาไม่ได้ เมื่อก่อนบอกจิตไม่ต้องทำสมาธิ เดียวนี้เริ่มยอมรับแล้ว เรื่องสติปัญญาน ๔ ก็เหมือนกัน สติปัญญาน ๔ ไม่ ๔ ก็ผิดทั้งนั้น ผิดเพราะเริ่มต้นมันผิด ผิดหมดละ

เพราะสติปัญญามันสำคัญ สติ ปัญญา จิตมันสำคัญ ตัวจิตนี้สำคัญ เพราะตัวจิตเป็นตัวปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตมาเกิดในไข่ มันถึงเป็นเรา เป็นเราเกิดมาต้องมีร่างกาย ร่างกายถึงมีสมอง มีสมองมันถึงมีความคิดความรู้สึก แล้วความรู้สึกนี้ มันไปปฏิเสธรพื้นฐานเริ่มต้นใจ ถ้าพื้นฐานเริ่มต้นมันมีไข่มุข กรรมพันธุ์ คนเกิดมาโดยกรรม กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมไปบังคับจิตเรามา แล้วเราจะฝืนมันไปอย่างไร เราเพียงแต่จะแก้ไขตัดแปลงมัน ให้เข้ากับช่องทางของเรา

ทีนี้การเข้ามากับช่องทางของเรานี้ พระพุทธเจ้าถึงสร้างกรรมฐานไว้ ๔๐ ห้อง เห็นไหม ครูบาอาจารย์หลวงปู่มนนี่ เปิดช่องทางไว้มหาศาลเลย เพราะมันจรตินิสัยของคนใจ ไม่ใช่จะต้องเฉพาะอย่าง เป็นไปไม่ได้ ถ้าเฉพาะนี้แสดงว่าคนนั้นไม่เป็น ไม่เป็นแล้ว ถ้าเป็นนะ เด็กเราทุกคน คูสิ คนมีลูกมากๆ นี่ เด็กจะเรียนช่องทางเดียวกันได้ไหม เด็กมันต้องเรียนแล้วแต่ความถนัดของมัน แล้วแต่ความชอบของมัน แล้วแต่ภูมิปัญญาของมัน มันถึงเอาตัวมันรอดได้

จิตก็เหมือนกัน จิตมันต้องเป็นไปตามธรรมชาติของมัน แล้วมีครูบาอาจารย์คอยจะฟื้นฟูขึ้นมา มันถึงจะเป็นความจริงของมัน เห็นไหม นี่พูดถึงความเห็นต่างนะ เมื่อก่อนเขาบอก โอ้โฮ หลวงพ่อมีความเห็นต่าง แต่เราไม่อธิบายมากไปกว่านี้ เพราะเราชี้แจง ถ้าคนน้อยๆ ความเห็นของเขา เราจะบอกว่าเราจะคิดว่ากรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์นะ ลูกเราทุกคน เราปรารถนาดีกับลูกเราทุกคน แต่ลูกมันมีมุมมองของมัน ใ้หนี่ก็เหมือนกัน กรรมของสัตว์หมายถึงว่า คนเรานี้มันมีลุ่มๆ ดอนๆ มีสติปัญญามันก็คิดได้ เดี่ยวโดนกระแสดลากไป มันก็ไป เราจะไม่มุงมัน ไม่หวังใครทั้งสิ้น มันเป็นธรรมชาติของเขา

แต่อย่างเราเหมือนกับต้นเดินเรื่อนี้ เราเดินเรือไข่มุข เราต้องเอาเรือใหญ่นี้เข้าฝั่ง นี่ผู้โดยสารนี้ มันจะโคลงนํ้าก็ช่างมัน มันจะป็นจากน้ำขึ้นเรื่อนี้ ก็อยู่ที่ความสามารถของมัน เราไม่สามารถจะไปบังคับสิ่งต่างๆ ให้เป็นตามเป้าหมายของเราได้ เราบังคับได้แต่จิตของเรา บังคับได้แต่หัวใจของเรา หัวใจของเรานี้ ถ้าเราบังคับได้แล้ว มันตรงกับธรรม ตรงกับจรตินิสัย ตรงกับความเป็นจริง คุณอันนี้ใจ หลวงตาท่านสอนว่า ให้อุใจเรา เวลาที่มีปัญหานั้น ให้อุใจเรา เรื่องของเขากับเรื่องของเร เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องอะไรของเราเลยนะ เรื่องของเขาไม่เกี่ยวอะไรกับเราเลย ท่านเตือนเราบ่อย

มาก ให้อใจของเรา คือให้รักษาเฉพาะเรื่องของเรา เรื่องของคนอื่นไม่เกี่ยว คนอื่นไม่เกี่ยว

แต่นี้เราเป็นพระ เราอยู่ในพุทธศาสนา เวลาถูกศิษย์มาถามธรรมะไง เราแสดงทัศนคติ เราแสดงมุมมองของเราเท่านั้นนะ เรื่องทัศนคติของคนอื่นเป็นเรื่องของเขา แล้วใครจะเชื่อ ใครจะไม่เชื่อมันเรื่องของเขานะ มันเรื่องของเขา แต่เราเป็นสุภาพบุรุษเรามีจุดยืนไง เรามีจุดยืนของเราละ พอมีจุดยืนนี้ ถูกผิดเราพูดตามนั้น สุภาพบุรุษ คิดว่าผิด ถูกว่าถูก ใครจะมีมุมมองอย่างไรเรื่องของเขา แต่เราคิดว่าผิด ถูกว่าถูก ยืนอยู่ตรงนี้ตลอดไป ไม่หวั่นไหวกับโลกธรรม การกระทบกระเทือน แต่ถูกเป็นถูก ผิดเป็นผิด ถ้าไม่จันมันไม่มีใจ

อย่างที่พูดตอนเช้านี้ หลวงปู่มันบอก ต้อง!อย่างนั้นเลย ต้อง!อย่างนั้นเลย เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้อง!อย่างนั้นเลย นี่ถ้าภาวนาไม่เป็น หรือไม่มีหลักนี้ ไม่กล้าพูดว่า ต้อง!อย่างนั้นเลย ต้อง!อย่างนั้นคืออะไรละ ต้อง!อย่างนั้นทำอะไรละ ที่ทำแล้วต้องเป็นอย่างนั้นทำอะไร แต่สำหรับถ้าคนเป็นนะ ต้องทำอย่างนี้ นั่งนับตั้งค์ มันต้องได้จำนวน ให้นั่งนับตั้งค์นี้ เอาตั้งค์มานับ มันต้องได้จำนวน ว่าเรานับได้เท่าไหน นับเงินนี้ต้องเป็นอย่างนั้นเด็ดขาด แต่มันไม่ได้นับเงิน จะปั๊มเงิน ไม่มีหรอก ต้องนับเงิน นี่เหมือนกัน ต้อง!อย่างนั้นเลย ต้อง!อย่างนั้นเลย

นี่พูดถึงความเห็นต่างนะ ใครมาก็แปลกใจ แปลกใจว่า แล้วเขาพูดเราก็คิดอยู่ บอกมันไม่มีใครพูดแบบเรา แต่เราสาธุนะ เราว่ามี ครูบาอาจารย์ เพราะเราเคยคุยกับครูบาอาจารย์มาเยอะ แล้วครูบาอาจารย์นี้ ถ้าอะไรสำคัญๆ ท่านจะเก็บไว้ข้างใน ท่านไม่เอาออกมา อย่างเช่นหลวงปู่มันท่านพูดเลยนะ ถ้าออกมาแล้ว ถ้าคนมีเขาวัวปัญญา มันจะจำ แล้วมันแสดงออก พอแสดงออกแล้ว คนไม่เป็นก็คิดว่านี่ใช่เลย ครูบาอาจารย์ท่านฉลาดท่านจะเก็บ ไว้แบบว่าเทคนิคนี้เอาไว้ แต่พอหลวงตานี้ หลวงตาท่านบอกท่านเปิดหมดไส้หมดพุง ขนาดหมดไส้หมดพุงนะ ท่านยังมีเคล็ดของท่านเลย

แต่นี้เราจะบอกว่าเวลาแสดงธรรมะนี้ ธรรมะนี้ พระพุทธเจ้านี้บอกว่า ไม่มีกำมือในเรา ธรรมะคือแบตตลอด ไม่มีกำหรือแบตตลอดเลย ถ้าปฏิบัติไปแล้ว มันแบหมดเหมือนกันหมดเลย แต่ขณะที่จะแบนี้ คนมันจำไปได้ ฉะนั้นถึงบอกว่าวงใน คือว่าครูบาอาจารย์เหมือนกันหมด ดูอย่างเช่นหลวงตานี้ท่านพูดถึง ท่านกำหนดของท่านเห็น

ไหม เลื่อมมันมีขน เราก็มีขน เลื่อมมีเล็บ เราก็มีเล็บ เลื่อมมีหนัง เราก็มีหนัง มีเหมือนกันหมดเลย แล้วหลวงตานี้ก็ไปคุยกับหลวงปู่คำดี หลวงปู่คำดีก็ใช้เทคนิคอย่างนี้เหมือนกัน แต่หลวงปู่คำดีท่านใช้ก่อนอยู่ในป่า มันเหมือนกันแต่คนละกาลเวลา เทคนิคไงเทคนิควิธีการนี้ คุณสิ อย่างเช่นการพิจารณาภายในนี้ พิจารณาภายในเหมือนกัน ก็ไม่เหมือนกัน อย่างเช่นหลวงปู่ชอบ หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่คำดี หลวงปู่ดื้อนี่พิจารณาภายในหมดนะ แต่เทคนิคก็ไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกันหรอก

เราเปรียบเทียบประเพณีปฏิบัติเหมือนวิทยานิพนธ์ วิทยานิพนธ์ซ้อนกันไม่ได้ ถ้าซ้อนกันนะอันหนึ่งผิด ขณะจิตนี้จะไม่เหมือนกัน ของครูบาอาจารย์ ของลูกศิษย์ไม่เหมือนกัน ไม่เหมือนกัน ของพระพุทธเจ้ากับของพระสาวกไม่เหมือนกัน แต่เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เทคนิคไม่เหมือนกัน ไม่มีเหมือนกัน ไม่มี ถ้าเหมือนกันต้องผิดคนหนึ่ง ไม่มี พระอรหันต์แต่ละองค์ ไม่เหมือนกันสักองค์เลย แต่เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แล้วนี่ถ้าไม่เข้าใจเรื่องอย่างนี้นะ ผิดหมด พุดไปผิดหมด แล้วตอนนี้ลูกศิษย์ก็ก๊อปปี้เอาเลยเหมือนกับแม่พิมพ์เลย พิมพ์พระอรหันต์ออกมาเลย พระอรหันต์ต่างๆ เอามาเรียงกันเลยนะ แล้วเดี๋ยวคอยดูพระอรหันต์มันจะทะเลาะกันเอง แล้วพระอรหันต์มันจะล้มไปเอง

นี่เราเห็นต่างอย่างนี้ เราเห็นต่าง เราเห็นต่างเพื่อไม่ให้พวกผู้ปฏิบัติหนึ่งเสียเวลา เสียเวลานะ ชีวิตของเรา เวลาของเราที่จะมาทำความดีนี้ มันมีเท่านี้ละ เดียวเราจะตายกันหมด เราจะตายกันหมด แล้วถ้าใครหลงผิดไปนะ กาลเวลา พิสูจน์ ระยะทางพิสูจน์ม้า กาลเวลาพิสูจน์คน กาลเวลาพิสูจน์ เราทำมาก กาลเวลาพิสูจน์ แล้วมันใจมากกว่าสอนผิด มันใจร้อยเปอร์เซ็นต์

แต่เมื่อก่อนไม่พุด บอกว่าทำไมไม่พุด ไม่พุดละ เพราะเราพุดปั๊บมันจะถลาลึกไปมากกว่านี้ เหมือนกับเราชี้จุดบอดของเขา การชี้จุดบอดเพื่อให้คนตาสว่าง ไม่ใช่ชี้จุดบอดเพื่อจะให้เขาเอาไปแก้ไข หลอกให้เขาลึกซึ้งไปอีก เมื่อก่อนไม่พุดแต่นี้จะพุดทุกข้อเลย มันพุดได้ทั้งนั้น

เขามาถามนี้ในเว็บไซค์นั่น

ประเด็น: สิ่งนี้สมบูรณ์แล้ว ทำไมคุณถึงต้องทำอะไรบางอย่างเพิ่มเติมจากที่พระพุทธเจ้าสอนอีกล่ะ

หลวงพ่: สิ่งที่ทำอยู่นี้ก็ถูกต้องแล้วเขาว่า แล้วนี่ใครพูดล่ะ อ้างว่าพระพุทธเจ้าสอนไว้ สิ่งที่ทำอยู่นี้ก็ถูกต้อง ที่เขาคันนี้ว่าถูกต้องแล้ว แล้วคุณทำไมต้องคิดว่า มีบางสิ่งเพิ่มเติมจากที่พระพุทธเจ้าสอน เราจะถามกลับว่า แล้วที่เอ็งทำอยู่นี้เอ็งคิดว่าถูกหรือเปล่า พอเราบอกว่าพระพุทธเจ้าสอน พวกเราก็จบใจ ที่พระพุทธเจ้าสอนแล้วเราก็จบใจ แล้วที่เอ็งว่าพระพุทธเจ้าสอนนี่ พระพุทธเจ้าเอ็งกับพระพุทธเจ้าข้างค้เดียวกันหรือเปล่า ถูกิดว่าพระพุทธเจ้ามึงกับพระพุทธเจ้าคุณละองค์ไว้ย แต่พระพุทธเจ้ากู ก็สอนศีล สมาธิ ปัญญา อ้างว่าสิ่งทำอยู่ก็พระพุทธเจ้าสอนอยู่นี้ แล้วจะมีอะไรต่างกว่านี้อีกล่ะ ก็ถูกแล้วใจ แล้วพระพุทธเจ้าเอ็ง พระพุทธเจ้าข้างค้ไหนล่ะ ของเราสมณโคดมนะไว้ย ของเอ็งองค์ไหนกูก็ไม่รู้

เวลาเขาเขียนมาในเว็บไซค์นี้ แล้วเราก็ตอบไม่ได้ละ มันพิสูจน์ได้นะ มันพิสูจน์ได้ นี่เพียงแค่คำพูดนี้มันเป็นของมหายาน เขาพูดมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะเว่ยหลงฮวงโปเราอ่านมาหมดแล้วละ เขาพูดอย่างนี้ แต่เขาพูดอย่างนี้ก็เหมือนเราพูดเห็นใหม่ ครูบาอาจารย์สอนว่าให้ละชั่วทำดี ละความชั่วทำความดีเท่านั้น ชรรมะสอนแค่นี้จริงๆ นะ ละความชั่วทั้งหมด ทำแต่คุณงามความดี แล้วทำได้ใหม่ ง่ายๆ แค่นี้แหละ ละชั่วทำดี แต่ตรงไหนมันชั่ว ตรงไหนมันดีละ แล้วก็ศีลมีการกระทำอะไรขึ้นมา เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นมา มันหายบละเอียดขึ้นไปเป็นขั้นๆ

แต่เราก็อ่าจะลัดสั้นจะง่าย เพราะคำว่าลัดสั้นนี้ มันเป็นโจทย์ข้อหนึ่งที่รัดคอตัวเอง เพราะมันลัด เพราะมันสั้น ถึงต้องมีผล ฉะนั้นมีผลนี้ ก็เลยจับผลยึดให้คนนั้นจับผลยึดให้คนนี้ เพราะมันลัดมันสั้น มันถึงต้องมีผลใจ เพราะคำว่าลัดสั้นนี้มันรัดคอตัว เพราะมันลัดใช่ไหม มันสั้นใช่ไหม มันลัดมันสั้นแล้วนี้ทำแล้วมันต้องมีผลสิ ก็เลยเอามรรคผลนี้ยึดให้คนนั้น ยึดให้คนนี้ แล้วมันเป็นผลไม่เป็นผล เดียวก็รู้ เดียวก็รู้

นี่พูดถึงความเห็นต่างนะ เขาพูดถึงว่าทำไมเราเห็นต่าง วันนี้เราอธิบายความเห็นต่างของเรา ยังเห็นต่างตลอดไป แต่ถ้ามันเข้ามาทางเดียวกันนะ เขาพูดอย่างไรมันก็ถูก ครูบาอาจารย์ของเราเนี่ย อย่างหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตา ครูบาอาจารย์เราฟังเทศน์ในวิทยุเสียงธรรม นี่ฟังทีไรมันก็ แหม ก็ถูกทุกทีเลยนะ แต่ถ้าบางกัณฑ์บางคนมาพูดนะ ฟังอย่างไรมันก็ผิด ผิดทุกที พูดอย่างไรก็ผิด แต่หลวงปู่เจี๊ยะนะ มันต้องอย่างนั้นๆ แล้วเขาตอบอย่างนั้นๆ เออฟังอย่างไรมันก็ถูก แล้วมันประสาเราเนะมันซึ่งมันกินใจ มันเอ้อ.. มันแบบว่าโล่งโปร่งสบาย มันไม่อึดอัด แต่ไปฟังคนอื่นนะ พระพุทธเจ้าสอนๆ ไม่รู้

พระพุทธเจ้าองค์ไหนละ พระพุทธเจ้าไหนก็ไม่รู้ แต่ฟังแล้วมันขัดแย้ง มันขัดแย้ง ไอ้
นี่พูดถึงว่าเขาจะอ้างพระพุทธเจ้านะ เราไม่ต้อง

มารเอย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ของเรายังไม่เข้มแข็งกล่าวแก้คำ
จาบจ้วงต่างๆ เราจะไม่ปรินิพพาน ตอนวันสุดท้ายนะ มารเอย บัดนี้ภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ของเราเข้มแข็งสามารถกล่าวแก้ สามารถกล่าวคำกล่าวแก้คำ
จาบจ้วงของลัทธิต่างๆได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน เห็นไหม ให้เหล่า
ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา กล่าวแก้ความผิดพลาด กล่าวแก้ธรรมะที่มันผิด เรา
กล่าวแก้ เราแก้ไขมันเป็นบาปเป็นกรรมตรงไหน พระพุทธเจ้าฝากไว้ที่เราหมดแล้ว
นะ ถ้าเรามีความเห็นถูกต้องนี้เรากล่าวแก้ได้ เรากล่าวแก้เราแก้ไขให้มันถูกต้อง เราทำ
ได้ไม่ผิดหรอก ได้บุญด้วย ได้บุญ พระพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับพวกเรานะ

แต่นี้เพียงแต่ว่าศาสนานี้ เราจะใช้ศาสนาเรื่องอะไร เรื่องแค่นั้น แค่วัดไป
วา แค่มิพระไว้ใส่บาตร หรือว่าแค่จะภาวนา แคจะเอาโศดาบัน เอาสภิกขา นั้นแล้วแต่
เป้าหมายจิตใจของเราจะเข้าถึงมรรคผลหรือเข้าถึงธรรมได้มากน้อยขนาดไหน นี่พูดถึง
ว่าความเห็นต่าง และหลักของศาสนานะ ถ้าใครไม่มีอะไรเราขอแค่นี้ละ เอวัง